

РЕШЕНИЕ

№ 40283

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **9976** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Р. А. М., гражданка на С., [дата на раждане], действащи чрез майка си и законен представител на малолетното си дете М. А. Х., гражданка на [дата на раждане], национален паспорт 21-Л158738, чрез пълномощника си адв. Д. Р., САК, адрес за кореспонденция: [населено място] 1000, [улица] „Б“, ет. 2, офис 226, електронен адрес: [електронна поща] срещу Отказ за издаване на виза вид „D“ от 26.08.2025 г., издаден от Посолството на Р. България в [населено място], Л., постановен по заявление за издаване на виза ВЕУ25000237V от 24.03.2025 г.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.22 от Закона за чужденците в Република България. В жалбата се сочи, че обжалваният отказ е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон, издаден в нарушение на административно-производствените правила и несъответстващ с целта на закона. Соци се, че събирането на семейството е постановено с Решение 12224/25.11.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ). Счита, че в обжалвания административен акт не са изложени конкретни основания относно отказа за издаване на виза, освен цитираната законова разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в Р. България (ЗЧРБ), въз основа на която се твърди, че има данни, че целта на влизането на лицето е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В тази връзка намира, че административният орган, на практика не е посочил каквито и да било конкретни факти и обстоятелства, на които постановеното от него решение за отказ от предоставяне на виза да се основава, подари което последното се явява немотивирано и в противоречие с чл. 59, ал.2, т. 4 АПК.

Соци се, че майката на Р. А. М., гражданка на С., [дата на раждане], М. А. Х., при

кандидатстването за виза е доказала целта и условията на планирания престой в Р. България, както и липсата на каквито и да е основания да използва страната ни за транзит към трета държава. Твърди се, че явно в случая, намерението на административния орган е да препятства неоснователно събирането на семейството на доверителката ми. Последното е в нарушение не само на българското законодателството, но и на чл. 8 от ЕКПЧ.

Въз основа на гореизложеното, се иска съдът да отмени постановения Отказ за издаване на виза от 24.03.2025 г., издаден от Посолството на Р. България в [населено място], Л., постановен по заявление за издаване на виза ВЕУ25000237V от 26.08.2025 г., като незаконосъобразен и да бъде върната преписката на съответния административен орган за издаване на виза.

В съдебно заседание оспорващата не се представлява. Депозирано е писмено становище от адвокат Р., както и писмени доказателства в превод.

Ответникът, чрез дирекция „Консулски отношения“ към МВнР, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт А., който моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна, тъй като имали данни, че масово лицата от сирийски произход използват страната като пункт за миграция към страни от Западна Европа.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: По делото не е спорно, че на 25.03.2025 г. кандидатът Р. А. [дата на раждане] гражданин на С., подава заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с искане за събиране на семейството. Към заявлението е приложено Решение № 12224 от 25.11.2024г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗУБ е разрешено на М. А. Н. да се събере на територията на РБ със своята съпруга М. А. Х. и с малолетните си деца, сред които и Р. А. М.. Решението на Председателя на ДАБ е приложено към делото, както и формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, писмо рег. № М-10440 от 14.10.2025г. на ДАНС, видно от което майката М. А. Х. не е идентифицирана като заплахата за националната ни сигурност. От посоченото в решението на председателя на ДАБ става ясно, че на М. А. Н., съпруг на М. А. Х. е предоставен хуманитарен статут.

Оспорения отказ на детето на М. А. Х. – Р. А. М. е издаден на основание чл. 10, ал. 1 , т. 22 от ЗЧРБ, а именно че има данни че целта на влизането е - използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. В допълнителни забележки, в оспорения адм.акт е посочено, че анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

Издаден е оспорения отказ от 26.08.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Л..

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е срещу постановения отказ е подадена на 05.09.2025г. директно в АССГ, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7,

който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай отказът е подписан от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Л., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР отказва се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

Съдът приема, че оспорения отказ не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването им (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта (налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен акт, респ. да организира защитата си срещу него.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателят е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатът е малолетно дете на М. А. Х., съпруга на М. А. Н., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България с Решение №5299 от 08.04.2024 на председателя на ДАБ, и по отношение на когото е издадено Решение № 12224 от 25.11.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът счита, че бланкетно изложеното в оспорения отказ твърдение за наличие на данни, че целта на влизането на кандидата е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Видно от становище на ДАНС, предоставено с писмо рег. № М-10440 от 14.10.2025г. Агенцията е посочила, че по отношение на майката на Р., ДАНС посочва, че същата не е била идентифицирана като заплаха за националната сигурност и е изразено положително становище.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявленията за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34 и сл. от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани от двамата родителите си, което е в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-

благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визираща членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с общественения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с общественения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорените откази по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказите за несъответни на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на детето - да живее и да бъде възпитавано от родителите си.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения отказ следва да бъде отменен, а преписките по него - да се върне на административния орган за ново разглеждане на подадените заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Във връзка с представеното писмо от ДАНС до директор дирекция „Консулски отношения“, МВнР, относно списък на сирийски граждани по подадени заявления на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, следва да се посочи, че не фигурира нито оспорващата, нито нейната майка или нейния съпруг, поради което съдът намира същия за неотносим в конкретния казус.

В заключение при издаването на отказа, административният орган не е съобразил принципа на съразмерност предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, като не е направил преценка на степента на засягане на права и законни интереси на жалбоподателя и близките му. Следва да се съобрази чл. 7, ал. 2 от Конвенцията за правата на детето, че държавите-страни по Конвенцията осигуряват, доколкото е възможно, правото на детето да познава и да бъде отглеждано от своите родители, в съответствие с националното си законодателство и със задълженията си, поети по съответните международни документи в тази област. Освен това, държавите-страни по Конвенцията осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето (чл. 9, ал. 1).

При този изход на спора, не се присъждат разноси, тъй като не са поискани от оспорващата страна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на **Р. А. М.**, гражданка на С., [дата на раждане] , действаща чрез майка си и законен представител М. А. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , национален паспорт 002-21-

Л158738, чрез пълномощника си адв. Д. Р., САК, адрес за кореспонденция: [населено място] 1000, [улица] „Б”, ет. 2, офис 226, електронен адрес: [електронна поща].comОтказ за издаване на виза вид „D“ от 26.08.2025 г., издаден от ЗКС в Посолството на Р. България в [населено място], Л., постановен по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване BEY25000237V от 24.03.2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление BEY25000237V от 24.03.2025 г. за издаване на виза подадено от **Р. А. М.**, гражданка на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ